

MISSA EXEQUIAL DEL DIACA JULIÀ FRANCH I PUJOL

(Homilia pronunciada a la parròquia de Crist Rei de Manresa el dia 27 d'abril del 2012)

Rm 14,7-9.10c-12 / Salm 63 (62) / Mt 11,25-30

Teresa, fill i filla del Julià, familiars, germans diaques... tots vosaltres, germans i germanes, units al Julià en aquest moment de dolor i d'esperança cristiana pel seu traspàs a la casa de Pare:

Les paraules de sant Pau en la carta als cristians de Roma, que hem escoltat, prenen tot el sentit per a nosaltres en aquests moments: *Si vivim, vivim per al Senyor; si morim, morim per al Senyor... tant si vivim com si morim som del Senyor*. I aquest ha estat el sentit del pelegrinatge per aquest món del nostre germà Julià espòs, pare, fill, germà, diaca al servei de l'Església: *som del Senyor*.

Aquest ha estat el secret del seu cor que donava el sentit a tots els seus actes i les seves actituds davant la vida. El seu cor ha cercat el Senyor, millor dit, el Senyor el va cercar d'una manera especial per anar-lo transformant cada vegada més en deixeble seu, seguidor de Jesús. I ell ha anat acceptant i vivint, en la pobresa de la nostra condició humana, la senyoria de Jesús. *No sabeu que no sou vostres?* —diu sant Pau als corintis—. *Heu estat comprats pagant un preu: glorifiqueu Déu en el vostre cos!* L'inici de la vida cristiana és la descoberta de la senyoria de Jesús, el descobriment que ell és el Senyor, és el nostre Senyor, el meu Senyor. I la meta de la vida cristiana és deixar-se del tot a les seves mans, deixar que ell sigui el tot de la nostra vida.

El camí del Julià ha estat el de la vivència del matrimoni com a vocació cristiana. És Déu qui li va donar la Teresa com un do, perquè es donés del tot a ella. Ell ha estat el do de Déu per a la Teresa, perquè en la donació mútua es manifestés, es fes signe, i signe sacramental, l'amor de Crist a la seva Esposa, que és l'Església. Aquest amor mutu ha estat fecund amb el do dels dos fills. Però l'amor matrimonial és un camí autènticament cristià si es viu en la recerca de Crist, l'únic i veritable espòs de tota persona humana, de tot home i de tota dona.

Tot cristià, en la diversitat de les vocacions, ha de viure aquesta recerca profunda de Déu, vivint en el si de l'Església, en la comunió de l'Església. L'autèntic cristià és el qui viu en el més íntim del seu cor i en tota la seva vida el «nosaltres» de l'Església. Com puc ser de Crist sense viure en la comunió de l'Església que és el seu Cos? Com puc pretendre viure una vida autènticament evangèlica sense la caritat que em porta a estimar tots els homes, començant per aquells que formen l'Església i, en el misteri de l'Església, aquells que Crist mateix ha volgut com a pastors en nom seu, els preveres, el bisbe, el Sant Pare? Tot això ho dic perquè el Julià no solament ho vivia, sinó perquè també ho patia en el seu cor quan veia mancances de comunió i de caritat.

L'opció de ser cristià, sense posar condicions a la voluntat de Déu, tenia en ell la font en el mateix Crist, estimat i adorat. Amb la seva esposa maldava per iniciar a l'adoració eucarística. Estava ben convençut —i n'estic ben convençut— que solament podrem ser autèntics evangelitzadors, els nous evangelitzadors que l'Església ens demana i la nostra societat —els nostres infants i joves, les nostres famílies, la nostra economia, els nostres adults i ancians— necessita si som autèntics adoradors de Jesús, realment present en l'Eucaristia. Les nostres parròquies i comunitats han de ser fogars d'adoració. Si no retornem a Crist, si no l'estimem i l'adorem com li pertoca, si no ens convertim a ell, si no ens posem de cara ell, per mirar-lo i escoltar-lo, no podrem portar-lo mai als nostres germans. El Julià amb la seva vida ens ho fa present. Agraïm al Senyor el seu testimoni.

El Julià va sentir la crida al diaconat al servei de l'Església. I va acollir la crida que li vaig fer per a formar-se i preparar-se adequadament. Fa solament un any i mig just que rebia de les meves mans l'ordenació diaconal. El diaca en l'Església és el qui pel do de l'Esperit Sant resta transformant per a ser presència de Crist servidor enmig de l'Església i del món. És propi del diaca el servei de l'altar, el servei de la paraula i el servei de la caritat. El diaca és el qui ajuda, amb el seu ministeri propi, perquè la comunitat es trobi ben disposada per al trobament amb Crist, en el ministeri del bisbe i del prevere. L'ordenació va coincidir amb la manifestació de la malaltia greu que l'ha acompanyat fins a la mort. En ell —com havíem comentat manta vegada— es feia ben palès el que és propi de tot ministeri eclesial: és més important «ser» que no pas «fer». En tot el procés de la malaltia ell manifestava el seu «ser» diaca, no solament explicant el que havia rebut, sinó que també la seva actitud manifestava que era «servidor» en Crist, deixant que Crist es manifestés. El seu ministeri l'ha exercit sobretot a les parròquies del Pont de Vilomara i Rocafort. Al Senyor, servidor de tots els homes, li donem gràcies per haver-lo escollit per a aquest ministeri i per tot el bé que ens ha fet exercint-lo amb les limitacions de la malaltia.

Si vivim, vivim per al Senyor; si morim, morim per al Senyor... tant si vivim com si morim som del Senyor. ¿Veritat, germans, que aquest és el testimoni que ens ha deixat el nostre germà Julià, diaca? Tant si vivim, com si morim som del Senyor. Sí, som del Senyor. I de qui podem ser, si no és del Senyor? En el salm hem escoltat la pregària profunda del salmista, que era també la del nostre germà Julià: Tot jo tinc set de vós. I també ha de ser la nostra i és la nostra, la de tots nosaltres, en el més pregon del nostre cor. El nostre cor té set de Déu, té set de Jesús. El nostre cor resta inquiet mentre no reposa en Déu. D'on ve si no la nostra cursa per tenir més i més, la nostra cobdícia sense fi, les nostres enveges i rivalitats, les nostres infidelitats i impureses, les ànsies de poder i la nostra violència? Tot això ens ve perquè no anem a la font de la felicitat autèntica, de la pau profunda, de l'amor que assacia el nostre cor, que és Déu, i no un déu qualsevol, sinó el Déu vertader que en Jesús ha manifestat el seu rostre humà.

En l'evangeli hem escoltat la pregària de Jesús, donant gràcies al Pare per haver revelat els misteris del Regne als senzills i humils i haver-lo amagat als savis i entesos. No és pas que Déu vulgui amagar el misteri a

cap persona, sinó que solament el qui amb cor humil, és a dir, amb un cor humà, profundament humà, es deixa meravellar per l'amor misericordiós de Déu pot entrar en els misteris del Regne de Déu. El diaca Julià ha estat d'aquests senzills que amb cor d'infant s'ha deixat portar al misteri del Regne de Déu present enmig del món per al qui creu en Jesús, el Fill estimat del Pare.

Per la vida i per la mort del Julià, amb el dolor al cor i amb l'esperança que es fa goig profund, donem gràcies al Senyor. I deixem que les paraules de Jesús ens arribin al cor: *Veniu a mi, tots els qui esteu cansats i afeixugats, i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau i la meva càrrega lleugera*. En Crist trobem la pau per a pregar pel nostre germà, demanant al Senyor que usi de la seva misericòrdia per a purificar-lo de tots els pecats i mancances que com a humà hagi pogut tenir en la seva vida, en el seu pelegrinatge per aquest món.

A la Mare de Déu de Montserrat en el dia de la seva festa li encomanem el diaca Julià, espòs i pare, fill i germà, perquè en tancar els ulls a la llum d'aquest món hagi passat d'aquesta pàtria transitòria a la seva pàtria definitiva. Que santa Maria de Montserrat, tantes vegades invocada en aquest món per ell, li sigui Mare de Misericòrdia que el porti davant el tron del qui és el Jutge Misericordiós, Jesús, Senyor, en qui ell sempre cregué, esperà i estimà mentre peregrinava per aquest món. Amén.